

**THE ROMANIAN ORTHODOX
METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH**
Parish Priest: Marius Dumitrescu - 917 592 2571

PROGRAMUL LITURGIC 2 – 15 MARTIE

Luni 2 MARTIE:

Pavecernița Mare și Canonul Sf. Andrei Criteanul ..... 6.00 PM

Marti 3 MARTIE:

Pavecernița Mare și Canonul Sf. Andrei Criteanul ..... 6.00 PM

Miercuri 4 MARTIE:

Pavecernița Mare și Canonul Sf. Andrei Criteanul ..... 6.00 PM

Joi 5 MARTIE:

Pavecernița Mare și Canonul Sf. Andrei Criteanul ..... 6.00 PM

Vineri 6 MARTIE:

Sfântul Maslu și Moliftele Sf. Vasile cel Mare ..... 6.30 PM

Sâmbătă 7 MARTIE:

Utrenie, Sfânta Liturghie și Parastas ..... 8.30 AM

Vecernie ..... 6.00 PM

Duminică 8 MARTIE: **DUMINICA ORTODOXIEI**

Utrenie și Sfânta Liturghie ..... 8.30 AM

Miercuri 11 MARTIE:

Liturghia Darurilor mai Înainte Sfințite ..... 6.00 PM

Vineri 13 MARTIE:

Liturghia Darurilor mai Înainte Sfințite ..... 6.00 PM

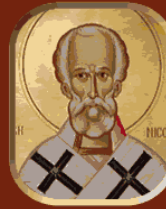
Sâmbătă 14 MARTIE:

Utrenie, Sfânta Liturghie și Parastas ..... 8.30 AM

Vecernie ..... 6.00 PM

Duminică 15 MARTIE: **DUMINICA SF. GRIGORIE PALAMA**

Utrenie și Sfânta Liturghie Arhierască ..... 8.30 AM

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

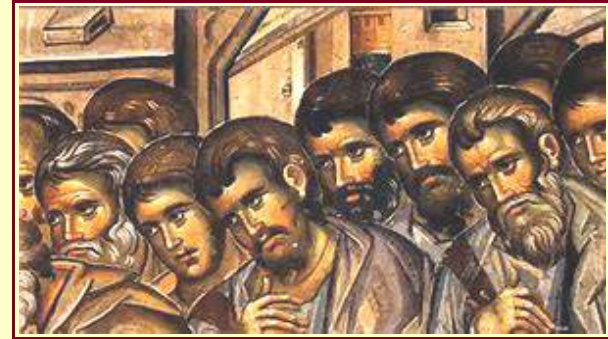
WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

Duminica iertării

Duminica din 1 Martie, ziua care precede intrarea in Postul Sfintelor Pasti, este numita Duminica Izgonirii lui Adam din Rai, dar si Duminica Iertarii. Sfintii Parinti i-au dat acestei duminici si acest nume, pentru a ne arata ca nimeni nu poate intra in post daca nu este in pace cu semenii. Dumnezeu doreste sa mergem sa ne cerem iertare de la cei pe care i-am ranit prin cuvintele si faptele noastre si sa dam iertare tuturor celor ce o cer de la noi.

Avem bucuria de a vă invita să participați Duminică, **15 Martie 2020**, la Sfânta Liturghie Arhierască oficiată de **IPS NICOLAE**, Arhiepiscop al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române a Statelor Unite ale Americii și Mitropolitul Mitropoliei Ortodoxe Române a celor două Americi.

Vă așteptăm cu drag să fiți alături de noi la aceste sfinte slujbe!

Bucuria pocăinței

Postul este un timp în care, cu putere înnoită, trebuie să cugetăm asupra vieții și asupra noastră. Asupra vieții așa cum a cugetat Domnul în privința noastră, și asupra noastră în privința a ceea ce am făcut noi în această viață. În aceasta se cuprinde pocăința - în a măsura distanța dintre ceea ce a cugetat Domnul și câte am înfăptuit noi; între ce ne-a fost dat și noi am folosit ori nu, am împlinit ori nu. Este nevoie să facem acest lucru. Și nu doar o dată în viață. Lăsăm însă adesea toate acestea până în ceasul de dinaintea morții, până se agravează boala, până în clipa în care ne dăm seama, pe neașteptate, că nu ne mai putem tămădui, aflându-ne în primejdie de moarte, și atunci, în teama noastră de dinaintea morții, în primejdie, devenim dintr-odată gravi cu noi înșine, cu viața și cu aproapele nostru și nu ne mai jucăm, încetăm să mai trăim de parcă am scrie la prima mână și nu ni se mai pare că avem atât de multă vreme înainte pentru a preface viața în ceva mai bun. Niciodată nu se întâmplă astfel, căci îmbătrânirea noastră, slăbirea trupului și a minții, moartea, care apare pe neașteptate și care ne prinde nepregătiți, nu ne mai lasă timp. A existat un timp în care puteam iubi, în mod conștient, cu inima și cu fapta, în mod creator. Acum nu mai pot face aceasta, am intrat în veșnicia în care dragostea se revarsă de la Cel Preaînalt. Dragostea mea nu mai folosește nimănui. Pe pământ, ea a fost necesară multora. Foarte multor oameni.

Trebuia să am grijă să-i pot privi cu ochi adânci și pătrunzători. Să-mi plec urechea către ei și să nu aud doar cuvinte, doar sunete goale, pustii, ci ceea ce se află dincolo de aceste cuvinte: țipete, plâns, bucuria ori frica vieții sufletului înaintea vieții sale." Va veni momentul când timpul va trece, când, pentru a fi compătitori, a crea și a iubi în chip lucrător, va fi mult prea târziu. Iubirea, creativitatea, cugetele și cuvintele noastre nu vor mai fi de folos nimănui, căci noi cu toții ne vom afla atunci înaintea dragostei dumnezeiești, a înțelepciunii Celui Preaînalt, a dreptății Celui de Sus și a judecății Sale. Iată pentru ce, din an în an, ne adunăm aici pentru o zi, spre o scurtă postire, spre o scurtă perioadă când noi toți ne spunem: „la aminte! la aminte până nu e prea târziu; începe să trăiești cât încă poți să trăiești, cât încă a mai rămas vreme, cât încă poți să lucrezi!"

Mântuitorul Iisus Hristos ne spune: Umblați cât aveți lumina (In 12,35). Când va veni întunericul, va fi deja prea târziu de mers și niciunde nu va fi nici cale, nici drum. Avem încă timp. Dar cât va fi, nu știm. Acum, suntem aici plini de viață, deși spre sfârșitul vieții - însă vii; într-o clipă, oricare dintre noi poate, pe neașteptate, să fie cuprins de moarte și să stea înaintea lui Dumnezeu. În acest fel, moartea ne amintește că trebuie să ne grăbim să trăim cu toată profunzimea de care suntem în stare. În felurii ani, la vârste diferite, trebuie să trăim diferit. Trebuie ca într-un anumit moment din viața noastră să fim în putere, iar în altul să avem liniște. Și fiecare dintre noi se cuvine să ia aminte la locul în care se află și dacă poate să săvârșească trecerea de la cele creatoare la cele ale luminii contemplației. Adeseori, cei din jur au mai multă nevoie de lumina noastră decât de lucrările noastre; e nevoie de lumină, de tăcere, e nevoie de liniște, e nevoie de profunzime, de înțelegere, care pot fi date omului doar atunci când înlăuntrul nostru suntem liniștiți, nu stăm pe loc, ci ne adâncim înlăuntrul liniștii.

Părinții Bisericii ne recomandă să ne amintim de moarte. Da, însă nu cu teamă, ci ca o amintire că se cuvine să trăim cât mai profund viața atâta timp cât o avem. De aceea,

trebuie să trăim nu superficial, ci profund. Doar moartea poate să ne dea măsura a ceea ce trebuie să fim în viață; doar acel om care este gata să-și dea viața pentru Dumnezeu, pentru viața launtrică, pentru aproapele său - doar un astfel de om poate să trăiască cu toată puterea sufletului său. Omul care nu este gata să plătească cu prețul vieții, pentru a trăi întru dreptate și credincioșie, nicicând nu va trăi cu toată puterea sa. Întotdeauna el va fi cuprins de frica de a nu pieri, de a nu suferi, de a nu risca mai mult decât poate... Pentru aceasta este, așadar, foarte important ca, neîmpăcați cu moartea, să intrăm cu ea într-o nouă relație. Sfântul Apostol Pavel a spus: Pentru mine viață este Hristos și moartea un câștig (Filip. 1, 21). El n-a spus și despre faptul că îl cunoștea nu doar pe Hristos cel înviat, biruitorul morții, ci și răstignit; că pe pământ noi trebuie să avem părtășie și cu triumful vieții, pe care ni-l dă Hristos cel înviat, Biruitorul morții, și cu calea crucii Lui. Dar această cale a crucii înseamnă mereu dăruire a vieții și primirea morții pentru ceea ce este sfânt, important, plin de măreție. Însă noi arareori luăm aminte la astfel de lucruri.

Viața se scurge, iar atunci când suntem tineri moartea ne pare a fi foarte departe, aproape ireală. Mor alții, oameni bătrâni. În timpul războiului, mor și tinerii, însă această moarte nu este treptată, nu sporește în om în fiecare zi, nu-l biruie și nu-l mistuie continuu. Ea vine pe neașteptate, rapid și tragic. Iar ei i se adaugă nespuse de multă suferință, teamă pentru sine și pentru cei rămași în urmă. Însă noi mergem în același pas spre acea moarte care mai devreme sau mai târziu ne va secera, și trebuie să trăim cu măreție, ca moartea să nu însemne pentru noi frică, ci o ușă deschisă, care ne dă posibilitatea de a intra triumfători în viața lui Dumnezeu. Și iată, se ridică înaintea fiecăruia dintre noi întrebarea: în viața pe care am trăit-o, fie aceasta scurtă ori foarte lungă, m-am arătat eu a fi om? Pur și simplu, om?

M-am arătat eu a fi creștin Mă numesc pe mine om, mă numesc creștin, însă este oare adevărat acest lucru? Unul dintre Părinții Bisericii, Sfântul Irineu de Lyon, spune că omul este chemat să fie strălucirea slavei lui Dumnezeu; omul de astăzi trebuie să fie astfel încât alți oameni, uitându-se la el, să vadă strălucirea vieții veșnice celei dumnezeiești. El trebuie să fie deschis către Dumnezeu. Și un alt părinte din pustie a spus: „Cel ce l-a văzut pe fratele său, acela l-a văzut pe Dumnezeu său."

Noi suntem chemați să fim astfel, încât oamenii, întâlnindu-ne, să vadă o rază a slavei lui Dumnezeu nu în trăsăturile noastre din afară, ci în ceea ce poate fi transmis doar din adâncul unui om către străfundul sufletului celuilalt. Să vadă chipul lui Dumnezeu cel nefăcut de mână omenească, fie și nedesăvârșit, însă luminând cu frumusețea neîntunecată a veșniciei, a lui Dumnezeu însuși. Doar atunci putem spune că am devenit cu adevărat oameni; nu pur și simplu o creatură, o arătare, ci un om în sensul în care Dumnezeu ne-a creat: chipul Lui, viața Lui, icoană lucrătoare în rostul în care omul poate fi ceva din Dumnezeu, către care el îndreptându-se se înalță de la pământ la cer, din timp în veșnicie, de la omul întălnit la Dumnezeu, de Care sufletul lui este însetat.

Și noi ne numim creștini: „Sunt creștin!" Astfel grăiau mucenicii din primele veacuri ale creștinătății. Aceste cuvinte pe care ei le pronunțau mărturiseau că Dumnezeu și Hristos le erau mai dragi decât viața; și pentru aceste cuvinte erau ei dați spre bațjocură, torturi și moarte. Aceste cuvinte au fost hotărâtoare în viața lor. Primii creștini au fost ucenicii Mântuitorului din Antiohia; nu doar pentru faptul că ei aparțineau unei mici grupări puțin cunoscute. Atrăgeau însă atenția prin faptul că oamenii îi recunoșteau pe ei ca ucenici ai lui Hristos.

MITROPOLITUL ANTONIE DE SUROJ